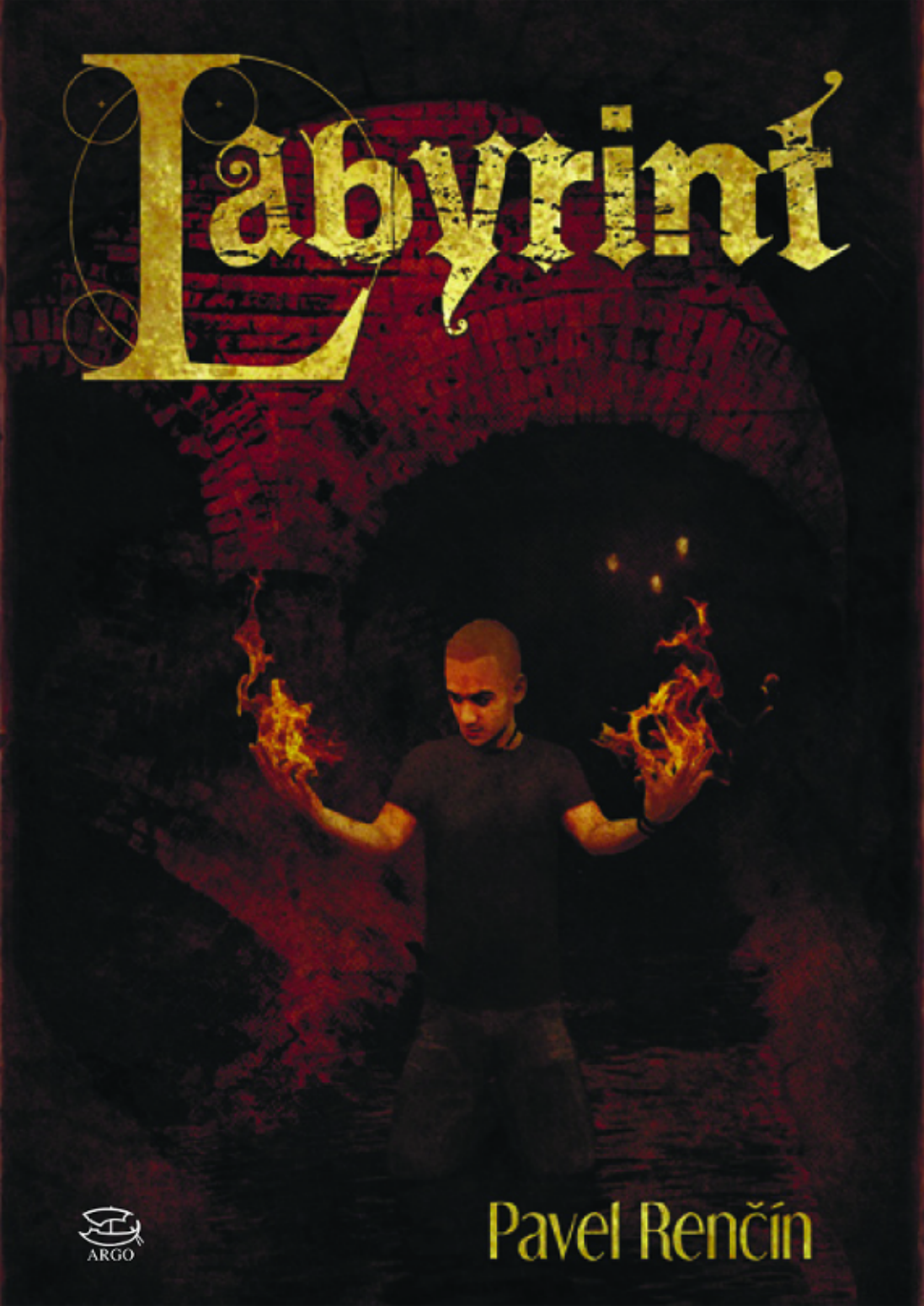
Labyrint

Pavel Renčín

ARGO

ARGO

Pavel Renčín

Labyrint

© Argo, 2016
Copyright © Pavel Renčín, 2010, 2015
www.pavelrencin.cz
Cover illustration © Jiří Husák, 2010
Illustrations © Jiří Husák, 2010
Metalová opera © Otomar Dvořák, 2010
Comics © Aneta Biskupová, Jan Němec, 2010

ISBN 978-80-257-0362-5 (váz.)
ISBN 978-80-257-1731-8 (e-kniha)

PŘEDMLUVA

Labyrint není obyčejná kniha. A neříkám to proto, že jsem mu věnoval tolik času. Na počátku celého projektu stálo rozhodnutí, že na svých nových webových stránkách začnu psát interaktivní román. To, co bylo myšleno jako experiment, vyústilo v každodenní práci po dobu jednoho roku. Začínal jsem s několika desítkami čtenářů a skončil s několika tisíci.

Každý týden jsem na webu publikoval zhruba dvě kapitoly – čtenáři román komentovali, hlasovali v anketách, odhadovali a navrhovali řešení situací či připojovali parodie na části příběhu. Později jejich iniciativou vznikl dokonce komiksový strip a projekt „metalové opery" *Labyrint*. Všem těmto čtenářům patří můj velký dík a zásluha na knize, kterou máte před sebou.

Autorsky byl *Labyrint* oříšek a já na začátku vlastně netušil, co mě čeká. Musel jsem napsat prvoverzi, která bude „čitelná" (k jednou napsanému jsem se již vracet nemohl), a po kouscích publikovat děj, o němž jsem nevěděl, jak dopadne. Mým záměrem současně bylo, aby celý příběh vyvrcholil v posledním díle, kde se celá zápletka vyjasní. Aby to bylo ještě dobrodružnější, začal *Labyrint* současně vycházet i na blogu na iDnes a v časopisu Pevnost a náhle jsem měl i termíny. Od šéfredaktora Tomáše Němce to chtělo velkou odvahu, protože šlo o závod s časem, a já mu za ni děkuji.

Už od třetiny jsem věděl, že se *Labyrint* odehrává ve světě mé románové trilogie *Městské války* a že se stane určitou předehrou celého eposu. Současně je ale *Labyrint* i samostatným románem o skupině několika lidí, kteří se dostali do velmi krizové situace.

Pro knižní verzi jsem dopsal prolog, některé pasáže upravil a jako bonus přidal novou povídku *Král olší*. Tuto knížku můžete číst jako souvislý příběh, a nebo se po každé kapitole podívat do sekce komentářů na konci knihy a porovnat své nápady s příspěvky internetovými čtenářů. Z tisíců jsme se s redaktorem vybrali ty, které se nejvíc vztahovaly k příběhu. Snad se nám to podařilo.

Dost ale řečí, jak stojí v internetové verzi *Labyrintu*: **Přeji vám pevné nervy a obligátně – vzhůru do dobrodružství!**

PROLOG

Bylo několik týdnů před 6. červnem 1944. Schylovalo se k operaci, která zcela změní průběh války. Spojenci se připravovali na masivní vylodění v Normandii, jejíž pláže měly už brzo vypít krev tisíců. Válečná mašinerie Německa zůstávala neústupnou hrozbou a stín orlice padal na polovinu světa.

Právě teď byly starosti generálů pro unaveného muže vzdálené a nepodstatné, přestože věděl mnoho o tom, co bylo a bude. Ještě nedávno byl jedním z nejvýše postavených velitelů Spojenců. Díky tomu, že se svými lidmi splnil v Berlíně úkol, vysvitlo pro svobodu znovu slunce naděje.

Teď odpočíval ve stínu staré stodoly na samotě u Roztok v Protektorátu Čechy a Morava. Čekal, až padne noc. Choulil se u malého ohně, zatímco kolem se šeřilo. Obloha byla podmračená, vzduch ale nesliboval déšť. To bylo dobré. Hřál si ruce, zatímco ve tmě za ním blýskaly rudé odlesky očí. Neslyšně se v ní pohybovalo mnoho nevysokých shrbených postav, žádná z nich se však k ohni nepřiblížila tak, aby na ni dopadlo jeho světlo. Možná že vůbec nebyli skuteční. Snad šlo jen o duchy minulosti, vzpomínky, na které už brzy všichni zapomenou.

Muž se slámovými vlasy prohrábl ohniště a přihodil několik polínek. Udržoval oheň malý a přikládal jen suché dřevo, aby nekouřil. Plameny ozářily jeho ostře řezanou tvář plnou vrásek a hluboké oči, v nichž se zračila vedle vyčerpání i moudrost posbíraná za staletí. Světlé řasy mu překryly víčka. Čelo se nakrčilo ošklivou vzpomínkou.

Před týdnem procházel kolem Litoměřic. Městu se vyhnul, ale přesto jen tak tak unikl kontrole gestapa v Trnovanech. Byla to hrozná noc, ukrýval se se svými chráněnci v malém hájku, zatímco kolem se hemžili nacisté. Nad hlavami jim řvaly přelétávající messerschmidty jako nože párající noční oblohu. Neviděl je, ale slyšel hřmot pásů tanků, jekot transportérů s hitlerovskými kříži, jako by se všechno zlo Říše hemžilo kolem. Nebyl to jen materiální svět, který se na něj hroutil, mnohem větší nebezpečí hrozilo z astrálu.

Věděl, že téměř žádný z vojáků netuší, proč tam vlastně jsou, on to ale věděl. Přišli kvůli němu. Všichni. Tu noc se opravdu bál. Seděl v lotosovém sedu

a přes kolena měl položený podivuhodný dlouhý balík, který i v noci a přes obal jemně zářil. Ani jedinkrát ho cestou nepustil z rukou, ani na chvíli ho neodložil. Pouto, které ho s předmětem spojovalo, bylo nad všechno lidské chápání. Přesto věděl, že už brzo bude muset sebrat veškerou odvahu, veškerou vůli, která mu ještě zbývá, a pouto přetnout. To ho ale teprve čeká... Teď musel přežít.

Cítil, jak se po něm natahují astrální chapadla Hitlerových mágů z Thule. Tápala kolem, slepá, ale přesto smrtelně nebezpečná, přitahovaná nesmírnou mocí, již bylo tak těžké skrýt. Muži už nezbylo nic, nedokázal by se ubránit. Musel se spolehnout na prozřetelnost. Nenaučil se modlit, a tak se tu noc modlil vlastními slovy, která ještě žádný kněz neslyšel.

Od té chvíle uběhl skoro týden a stále po něm pátrali. Tisíce špiclů v mnoha zemích. Desítky tisíc vojáků. Černokněžníci z Thule stahovali oprátku.

Musel být rychlejší.

Už věděl, kam ho vede artefakt, který nese. Nebylo proč čekat – padla noc. Uhasil oheň a dal tichý pokyn svému doprovodu. Vyrazili opět na cestu. A ve chvíli, kdy se nad krajinou rozlilo svítání, uviděl před sebou Prahu.

1. RITA

„Rita?“ zachechtal se muž. „Vždyť to je jméno pro čubu!“

Hlavu držela sklopenou, bradu tiskla na prsa, aby jí necvakaly zuby. Třásla se po celém těle. Hrůzou.

„Kolik ti je?“ zeptal se chlap proti ní a namířil jí lampu do obličeje. Temný prostor místnosti jen tušila, světlo ji oslepovalo. Byla si ale téměř jistá, že jsou v ní sami. *Získej čas!* okřikla se v duchu.

„Tři...“ Brada se jí roztřásla. Chtěla pokračovat, ale nedokázala promluvit.

„Na tři vypadáš dost stará,“ odpověděl muž výsměšně a vstal ze židle.

Ritin pohled sklouzl na stůl. Uviděla tam to, co zahlédla už prvně a celou dobu se snažila nevidět. Panenky se jí rozšířily. Na dřevěné desce byly jeden vedle druhého vyrovnány lesklé mučicí nástroje. Dýky různých velikostí, ostnaté škrabky, čepele, prapodivné drticí předměty. Měla pocit, že na zbraních dokáže rozeznat zbytky tkání. Muž se náhle vnořil do světla a chrstnul na ni přes stůl kbelík ledové vody.

Rita vykřikla. Nedokázala to zadržet, jako by kdesi uvnitř někdo otočil klíčkem a vypustil křik přetékající hrůzou. Primární řev. Nepřestávala. Uvědomovala si, že její tělo zároveň naráží do tvrdého opěradla dřevěného křesla, že se její ruce připoutané řetězy k opěradlům zatínají a nehty lámou o dřevo. Trvalo dlouho, než se vyčerpaně zhroutila zpět do křesla a tiše pofňukávala.

„Tak znovu. Kolik ti je?“

„Třicet tři,“ dokázala ze sebe vypravit mezi zajíkavými nádechy.

„Vypadáš starší,“ odpověděl a čistil si nožem nehty.

Snažila se uklidnit, právě teď nebyla schopná ani přemýšlet. „Neubližujte mi,“ zašeptala. „Prosím, neubližujte mi.“

„Proč nikoho nemáš? Copak se nenašel žádnej, kterej by s tebou chvíli vydržel?“ vrčel chlap tichým výhružným hlasem, jako by ji neslyšel. Když neodpovídala, podíval se na hodinky. „Nemám na tebe věčnost. Nejsi jediná.“

„Co ode mě chcete?“ Otřela si o rameno nudli kapající z nosu. Byl to terorista. Maniak. Musel ji nějak omámit a unést... někam. Do místnosti bez

oken, nejspíš v podzemí. Na místo, kde se probrala přivázaná k židli. „Pane, prosím. Když mi neublížíte, udělám, co budete chtít," řekla a bylo jí na zvracení, protože si uvědomovala, že udělá opravdu cokoli, aby ten strašný strach zmizel. I kdyby s ním měla spát a kdovíjak se ponížit... Ona, která ze všeho na světě nejvíc nenáviděla, když musela ustupovat před brutalitou a hrubou silou – ona, duševně nadřazená každému chlapovi, kterého v životě potkala. Ubohým, uslintaným a upachtěným chlápkům, kteří si neustále museli dokazovat, že nejsou o nic horší než ti ostatní upocení a břichatí, zakomplexovaní...

„Dobře. Dej mi své slovo, že uděláš, co ti řeknu, a já tě pustím," odpověděl muž.

„Slibuju," zašeptala vzápětí, až se zajíkla.

„To myslíš vážně? No dobře. I já ti dávám své slovo. Pustím tě, když mě poslechneš." Prohlížel si ji hlubokýma očima. Přešel k jejímu křeslu a odemkl zámek poutající její pravou ruku. Z chlapova těla stoupala vlhkost a kořeněná vůně parfému. Z Rity páchl strach.

Vyprostila předloktí z řetězů a sykla bolestí, když se ruka bezvládně zhoupla. Byla úplně odkrvená, jak ji zaškrtila pouta, a teď se do ní začala s brněním vracet krev. Rita se kousla do rtu, aby překonala bolest. Musela se soustředit.

„Žádné hlouposti!" štěkl muž, jako by jí četl myšlenky. „Slíbilas, že uděláš, co ti řeknu, a já slíbil, že tě pustím."

Bušilo jí srdce. Vyspí se s ním. To dokáže spolknout, ale co potom? Byla by bláhová, kdyby si myslela, že to něčemu pomůže. Zkusí sebrat jeden z nožů na stole a až –

„Teď si vem tenhle nůž," řekl chlap a přistrčil dýku tak, že na ni dosáhla. Dívala se na lesklé oboustranné ostří. Vyslala impuls, ale odkrvenou brnící ruku ještě nedokázala ovládnout.

Muž pokračoval: „Jestli chceš, abych odemkl i ten druhý okov... probodni si levou dlaň!"

2. EXPRES KURÝR NA SMRT

Vytřeštila na něj oči. Byla hrůzou bez sebe. Opravdu to řekl?! „To nedokážu!“ křikla na něj a znovu se rozplakala. „Proč mě trápíte?“

„Jednou na tobě budou záviset osudy mnoha. Povedeš je a tvá rozhodnutí jim přinesou život nebo smrt. Musíš umět podstoupit oběť.“

Blábolil nesmysly! Rita kvílela. „Pane, s někým si mě pletete. Já jsem účetní. Sakra, slyšíte mě? Účetní! Nikomu jsem nic neudělala!“

Muž mlčel. Odsunul svou židli ze světla tak, že téměř zmizel v temnotě. Jen tu a tam se v ní zaleskly jeho oči.

Prosila ho. „Nezajímá mě náboženství. Ničemu nevěřím, slyšíte?! Za co mě trestáte?!“

Ještě chvíli mu spílala. Čas běžel a ona se cítila stále slabší a bezmocnější. Poslední, co si pamatovala, bylo, jak ve své kanceláři u pražského Anděla zavřela účetní systém Helios a odhlásila se z Outlooku. Vypnula počítač. Často zůstávala v práci poslední, byla na to zvyklá. Na co se také těšit domů... Když člověk žije sám, málokdy někam spěchá. Založila ještě dnešní faktury do šanonů. Umyla hrníček od kafe. Potom sáhla pro kabát a... dál jí paměť nic nenabízela. Čas běžel.

„Když to udělám, přísaháte, že mě pustíte?“ zeptala se, ale odpovědělo jí jen ticho. Uplynulo v něm několik dalších minut. To ji rozezlilo ještě víc. Inteligence a ženskost potřené idiotismem a brutalitou. Dobře! Dostane, co chtěl. Rychle, bez přemýšlení uchopila nůž. Švihla rukou a zabořila hrot hluboko do levé dlaně, až se špička zaryla do dřeva. Prokousla si ret, až z něj vytryskla krev. Čekala, že bude řvát bolestí, překvapilo ji, že je jen slabá. Ruka drcená řetězy dočasně ztratila cit.

„Bravo!“ vykřikl muž a podle toho poznala, že tam stále je. Přešel kolem stolu a sehnul se, aby odemkl zámek na druhém řetězu. Na to Rita čekala. Udělala to právě v okamžiku, kdy jí sundával druhý okov. Pravačku měla stále sevřenou na střence nože. Teď ho vytrhla a bleskově bodla. Čepel se mu vnořila do krku.

Rita vyprostila z řetězů levou ruku, z níž stékal rudý pramínek krve, a vrhla se pryč. Nohy se jí ale zamotaly do řetězu obtaženého kolem křesla. Rita upadla.

Za sebou slyšela chroptění, muž si tiskl ránu na krku. Zamotaná v řetězech se horečnatě sunula pryč od něj.

„Bravo," zachraptěl s překvapivým klidem, zatímco se hrabala na všechny čtyři. „Podcenil jsem tě, Rito." Udělal několik vrávoravých kroků zpět a narazil zády do zdi.

Konečně se vymotala a rychle ustoupila za stůl, aby byl mezi ní a zraněným mužem. Hmátla po první rukojeti, kterou spatřila, a s očima upřenýma na psychopata pozvedla zbraň.

„Jestli se ke mně přiblížíš, zabiju tě!" šeptala hystericky přes slzy, které jí rozmazávaly celý svět. V levačce se probouzela trýznivá bolest. Kapky krve dopadaly na podlahu ve vášnivě se zrychlujícím staccatu. Ritino srdce bilo jako zvon.

„Zrodila se legenda." Muž podklesl na kolena. *Ne, poklekl*, uvědomila si Rita.

„Ta zbraň, co držíš v ruce, je palcát. Je..." Muž zachroptěl. Musel se opřít o zeď, aby se neskácel. Prsty si tiskl ránu, ve které stále trčel nůž. „Ten palcát je mocná magická zbraň. Jmenuje se Expres kurýr na smrt."

Rita ho moc neposlouchala. Myšlenky jí pádily šílenou rychlostí. *Co teď? Co když umře a ji zavřou? Jak to vysvětlí v práci? Kdo jí bude krmit rybičky?!*

„Je tu ještě někdo?" vyhrkla nakonec.

Kývl. „Ale nikdo jako já."

Posvítila lampou do temných koutů a objevila dveře. Zamčené.

„Ty hajzle!" vykřikla na něj a přecházela po místnosti jako kočka lapená v kleci. Ruka svírající zbraň se jí potila. Z druhé pršela krev. *Má ho zabít, nebo zavolat pomoc?*

„Dej mi klíč!" udeřila na něj.

„Ten klíč..." chraptěl muž a krev mu vytékala z úst. „Máš ho u sebe. V prádle..."

Probodla ho očima. Jednou rukou vklouzla do kalhot a začala si ohledávat kalhotky. Muž se zřítil na zem, na jeho rtech se objevovaly krvavé bubliny.

Rita nechala klíč klíčem a rozběhla se k němu. Teď už vůbec nevypadal nebezpečně. Upíral na ni prázdné modré oči.

Zaslechla, jak šeptá: „Měl jsem ti toho... říct... ale jsi silná. Poradíš si..." A pak umřel.

Zkusila ho oživit. Bezvýsledně. A tak nad ním nerozhodně stála, zatímco jí teplá krev lepkavě zasychala za polámanými nehty.

3. VALENTÝNA A ZDENAL

Valentýna se probudila. Ucítila, že něco důležitého se změnilo. Věděla to dřív, než otevřela oči. Vlhký pach jí vnikal do nosu, kde ji štípala začínající rýma. Do zadku ji tlačila studená zem. Kde to vlastně je? Že by to včera přehnala s vínem? Zkusila se pohnout a potichu zasténala. Tohle nevypadalo na víno.

Konečně se vyprostila z omamného snu. Otevřela oči a uviděla naprostou tmu. Zjistila, že se nemůže pohnout, protože má ruce svázané za zády. Na poslední chvíli zadržela výkřik, který se jí dral mezi rty – velmi blízko slyšela chrčivý dech. Zírala do tmy jako divoké zvíře. Srdce jí bušilo jako splašené. *Co se stalo? Kde jsem?* Hlavou jí letěly myšlenky příliš divoké na to, aby je dokázala zformulovat do slov. Musím se probudit, usmyslela si. Tohle se mi jen zdá. Když se budu soustředit, uvědomím si, že jsem doma ve Strašnicích, za oknem zahání cinkání prvních tramvají noc, za chvilku zazvoní budík... Kupodivu se trošku uklidnila, její dech se zpomalil.

Uvědomila si ještě jednu věc. Zády se dotýkala něčeho teplého, pevného a zároveň měkkého jako lidská tkáň. Na předloktích cítila cizí nehybné prsty. Byli k sobě zády připoutáni s jiným člověkem. Ztraceni uprostřed moře tmy. Vlhký studený vzduch. Možná jsou někde ve sklepě. Možná na hraně propasti padající do pekel. *Proboha, co se to stalo? A kdo je ten, ke komu je připoutaná? Chrčivý dech patřil jemu.* Valentýna se roztřásla.

Uvědomovala si, že se třas přenáší i na jejího spoluvězně. O to víc se jí ale zmocňoval. Šok si nevybíravě bral její tělo. Ztratila nad ním vládu jako k smrti vyděšené malé zvíře.

„Kdo jste?“ zarezonovala záda, kterých se dotýkala. Ozval se mladý, zastřený mužský hlas.

Valentýna nedokázala promluvit. Uvažovala, že bude předstírat, že je mrtvá.

„Nevíte, co se stalo? Kde to vlastně jsme?“ pokračoval hlas a byl v něm slyšet strach hraničící s panikou.

Je to další zajatec, pochopila Valentýna, ale promluvit se neodvážila.

„Haló!“ zopakoval hlas se slabým moravským přízvukem. „Slyšíte mě?“ Ten hlas žadonil, aby mu odpověděla. Také nechtěl být sám.

„Ano,“ pípla poprvé Valentýna. Náhle jí bylo líp. Jako by to jediné slovo pomohlo překonat temnou propast. „Jsem Valentýna.“

Cítila, jak se jeho záda zachvěla úlevou. „Jsem Zdenal. Zdenek. Nevíte, kde to jsme?“

Představovala si ho podle hlasu. Nebude příliš starý, tak mezi dvaceti a třiceti, hádala. Byl to ale muž, a to ji zalilo blahem. Věděla, že muži dokáží takové situace řešit. Vždycky to tak bylo – když jí vylétly pojistky, když se porouchalo auto, když potřebovala odvézt po večírku domů nebo když se na zahradě usídlili sršni. Vždycky byl po ruce táta nebo jiný chlap, který si dokázal poradit.

„Nemohli bychom si tykat? Mně je teprve osmnáct,“ nabídla zádům.

Uslyšela, jak vypustil vzduch. „Dobře, mně je pětadvacet. Tušíš, kdo nás sem zavřel, Valino?“

„Nemám ráda, když mi lidi říkají Valina. Zní to hloupě. Jako malina. Mám radši Val nebo Valentýna.“

Uniklo mu hysterické uchechtnutí. „Dobře, když myslíš, že je to teď důležité...“

„Poslední, na co si pamatuju, že jsem si hrála na počítači a pak šla normálně spát. Uprostřed noci jsem se probudila. Zdálo se mi, že vidím na terase nějaký stín. Bála jsem se. Šla jsem se tam podívat a... pak už nic.“

„Tak já to mám podobné. Ale divnější. Byl jsem normálka na koleji... Četl jsem si tak dlouho jednu knížku, až jsem u ní usnul. A to je právě to divné, protože u Agenta JFK jsem ještě nikdy neusnul. Fakt nechápu,“ povzdechl si Zdenal.

Opět se propadli do mlčení. Obklopeni čtvercem tmy a strachu. Valentýnu už opravdu studil zadek. Cítila, jak se celou její bytostí rozlézá slabost. Pot studil také. Rozhodla se, musí s tím něco udělat!

„Tak tedy, Zdenale, nemůžeš nás nějak rozvázat?“ zeptala se Valentýna.

4. SPONKOU LANO NEPŘEŘEŽEŠ

„Jak asi? Se svázanýma rukama a nohama," odpověděl Zdenal.

„Musíme to aspoň zkusit!" vyjela na něj přísně. „Něco vymysli!"

„Kdybychom třeba měli nějaký předmět."

Valentýnu náhle napadlo: „Mám ve vlasech sponku."

„Myslel jsem, že jsi říkala, že jsi spala, když tě unesli."

„Nemám ráda, když mi vlasy padají do obličeje. No a co!" zareagovala podrážděně. „Lepší než nic, ne?!"

„Jasan, promiň. Nakloň se ke mně a já ji zkusím vytáhnout zuby."

Naklonili k sobě hlavy a Valentýnu ovanul jeho dech. Nebylo jí to příjemné. Cítila šátrající ústa na svých spáncích, vlasech.

„Ještě trochu vpravo. Vpravo, ne dolů! Děláš to naschvál?!"

Zdenal vydal jen rozzlobený zvuk zdušený jejími vlasy. Konečně sponku našel a zachytil ji do zubů.

„Áááů! Chceš mi je všechny vyrvat?" zaúpěla Valentýna, která cítila, že její dlouhé blond kadeře dostávají zabrat.

„Ticho!" vyhrkl se sevřenými rty. „Chceš, aby nás slyšeli?! Teď se ode mě zády odtáhni. Přes rameno ji pustím dolů a zachytím rukama."

Nezachytil. Dalších pět minut ji hledali, převalení na bok šátrali prsty po podlaze. Nakonec se to podařilo. Zdenal začal přeřezávat lana. Valentýna každou chvíli vyjekla, když ji sponkou bodl do prstu. „Dávej trochu pozor!"

Raději to nekomentoval. Ať se ale Zdenal snažil sebevíc, sponkou lano nepřeřežeš.

Ve tmě se náhle ozvalo kovové cvaknutí.

„Doprdele," vydechl.

„Co?" vyjekla Valentýna. „Co se děje?!"

Přes rameno nedokázala nic zahlédnout. Jen jak se na stěně objevilo mihotavé světlo.

„Někdo tu celou dobu je," zdušeně zašeptal Zdenal. „Škrtl zapalovačem a zapálil svíčku."

„Co dál? Co dělá dál?" kvílela Valentýna na prahu hysterie.

„Nic. Položil ji na zem.“

Ozval se zvuk tří kroků a cvaknutí kliky. Dveře někde v temnotě se přirazily. Zarachotil v nich klíč.

„Co se stalo?“

„Odešel,“ odtušil Zdenal. „Položil na zem svíčku a odešel.“

Bylo ticho jako předtím.

„Co kdybychom se k ní zkusili dostat?“ navrhla Valentýna. „Mohli bychom pouta přepálit!“

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ pochyboval Zdenal. „Co když se vrátí?“

„Chceš to ještě pižlat tou sponkou? A nebo nás chceš dostat ven?!“

„Ty musíš být moc hezká, že?“ zeptal se s lehkou ironií. „Jinak bys nemohla být tak panovačná.“

„Ty jsi blbec!“

„Promiň. Nemyslel jsem to tak.“

Společným úsilím se dosunuli a dostrkali k jedinému světlému bodu v místnosti. Teď už ji Valentýna viděla. Svíčku z rudého vosku zasazenou v keramické misce ve tvaru zubaté tlamy.

„Jak to uděláme?“ zeptala se. Začínala o svém plánu pochybovat.

„Musíme se nasunout až nad ni. Tak. A teď se snaž nastavit provazy do plamene.“

„Au!“ vykřikla Valentýna. „Pálí to! Přestaň!“ Cítila, jak jí plamínek olizuje prsty. Zkusila ucuknout, ale jen si spálila další prst.

„Musíme to vydržet!“ drtil mezi zuby Zdenal. „Taky mě to pálí. Zatraceně!“

Bolest byla nesnesitelná. Valentýna křičela a plakala. Zkoušela se vytrhnout, ale Zdenal jejich ruce nad plamínkem udržel. Udeřila ho hlavou do temena. Překvapeně zaskučel, ale nepustil. Její ruka už musela být spálená na popel a provaz stále ne a ne povolit!

„Už to nevydržím,“ úpěla v slzách.

A najednou provaz praskl. Ucukla rukama a okamžitě si vrazila prsty do úst. Po chvíli ucítila, jak jí Zdenal rozvazuje nohy. Byli volní a svíčka stále hořela. Pláč Valentýny smíšený s nadávkami se rozléhal místností.

V zámku zarachotil klíč.